

Αἱ ἀγκάλαι : Ἄσμ.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς, θὰ πά' νὰ πῶ πῶς σ' ἔχω φιλημένη,
πῶς σ' ἔχω 'ς τὰ ἀγαλάκια μου τόσες φορές βαλμένη

Κρήτ.

Τσαὶ νῆδες σὲ πόθον τό' βαλεν τσαὶ τήνε τσυνηγάει,
μέσ' 'ς τ' ἀγκαλάτομα του τὰ δὺὸ τήνε γλυκοφιλάει

Μεγίστ.

ἀγκαλαρεύω ἀμάρτ. ἀγκαλαρεύου Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαλάρι.

Ἰππεύω, καβαλλικεύω, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ
τῶν ραπτῶν.

ἀγκαλάρι τό, ἀμάρτ. ἀγκαλάρ' Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάλη.

Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν ραπτῶν τὸ ἱππεύειν,
ἢ καβάλλα.

ἀγκαλάρω ἀμάρτ. ἀγκαλάρου Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαλάρι.

Ἀγκαλαρεύω, ὁ ἰδ.

ἀγκαλῆ ἢ, ἀγκαλέα Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.)
Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγαλέα Μέγαρ.
Πελοπν. (Μάν.) ἀγαλὲ Δ.Κρήτ. ἀγκαλία Αἰγιν. Εὔβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγκαλία
Τσακων. ἀγαλία Μέγαρ. ἀγκαλῆ κοιν. ἀγαλῆ Ἄνδρ.
Θράκ. Κρήτ. Κύθν. Λέσβ. Μύκ. Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκόπ.
κ. ἄ. ἀζγαλῆ Σαμοθρ. ἀγκάλῆ Μακεδ. (Κοζ.) ἄγκαλῆ
Κύπρ. ἄγκάλῆ ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάλη. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ
εἰς -ῆ τὰ δηλωτικὰ τοῦ ἐφάπαξ λαμβανομένου ποσοῦ.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 254.

1) Τὸ ἐφάπαξ δυνάμενον νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ ἀγκάλῃ,
ἢ ἀγκαλῆς, ἐπὶ ξύλων, σταχύων, χόρτων, φρυγάνων, κλη-
ματίδων κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.
κ. ἄ.): Μία ἀγκαλῆ ξύλα - κλαδιὰ - χορτάρι κτλ. Μία ἀγκα-
λῆ ροῦχα κοιν. Μία ἀγκαλία κλήματα Κύμ. Μιὰν ἀγαλῆ
φρύανα Μύκ. Ἐναν ἀγκαλέαν - δύο ἀγκαλέας ξύλα Οἶν. Χαλδ.
Ἐνέγκα νίαν ἀγκαλία κᾶβα τσερά (ἔφερα μίαν ἀγκαλῆ ξύλα
ξηρά) Τσακων. || Φρ. Μία ἀγκαλῆ πράματα (πολλὰ) Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) Μία ἀγαλῆ πρᾶμα (ὀλίγον) Κρήτ. || Ἄσμ.

Καὶ ἤστειλε τὸν ἄγγελο μὲ κοφτερὸ δροπάνι
μᾶσε μαζώνει ἀγαλῆς, δεμάθια μᾶσε κάνει
Κρήτ.

Προβάλλει νὰ δοῦτι μὴν ἀγαλῆ μιτ' σμέν',
σιρβέττις 'ς τοῦ λιμό τουν κι ἀζάγουνα διμέν'

(προβάλετε νὰ ἴδετε ἓνα ὄμιλον μεθυσμένων, οἱ ὅποιοι
ἔχουν μανδήλια εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἶναι ἐξάγκωνα δεμέ-
νοι. Σκωπτικόν) Λέσβ. Συνών. ἀγκαλῆδα. 2) Ὁ
κεκαμμένος βραχίων ἢ οἱ βραχίονες, δι' ὧν περιβάλλε-
ται τι, ἢ ἀγκάλῃ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Τὸ παιδί
κοιμᾶται 'ς τὴν ἀγκαλῆ τῆς μάνας του. Δὲν ξεκολλάει ἀπὸ
τὴν ἀγκαλῆ μου. Πῆρε τὸ παιδί 'ς τὴν ἀγκαλῆ της. Τὸ
βαστάει - κρατάει 'ς τὴν ἀγκαλῆ του κοιν. Ἔλα μου δῶ
'ς τὴν ἀγαλία μου Μέγαρ. Νὶ ἔγ' ἔχου τὰν ἀγκαλία σι (τὴν
ἔχει εἰς τὴν ἀγκάλῃν του) Τσακων. Ἰξοὺρ ἔρι τὰν ἀγκα-
λία (κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλῃν) αὐτόθ. || Φρ. Φιλεία, ἀγκα-
λῆς (ἐπὶ θερμῶν περιπτύξεων καὶ ἀσπασμῶν). Τοῦ ἀρέσει
ἢ ἀγκαλῆ (ἢ μετὰ γυναικὸς κοινωνία) σύννηθ. || Ἄσμ.

Αὐτὸν τὸν νῆδ' ποῦ σοῦ 'στειλα νὰ μὴ μοῦ τὸν μαράνης,
νὰ τὸν κρατῆς τριαντάφυλλο καὶ μῆλο νὰ τὸν ἔχῃς
καὶ μέσ' 'ς τὴν κρύα σου ἀγκαλῆ νὰ μοῦ τὸν κατέχῃς
Πελοπν.

Πέρα 'ς τοὺν πέρα μαχαλᾶ κι 'ς τὴν ἀπάνου γειτονιὰ
μὲ λυγιρὴ κοιμώντανε 'ς τ' ἀντροῦς της τὴν ἀγκάλῃ

Κοζ. 3) Ζεῦγος ἢ ὁμάς περισσοτέρων τῶν δύο Σα-
μοθρ.: Οἱ σαλιάχ' ἄ' τῶδε ἀζγαλῆς ἀζγαλῆς (οἱ κοχλῖαι
κείτονται κατὰ ὁμάδας). β) Ἐπιρρηματ., ἐν τῇ ἀγκάλῃ
(ἐκ τῶν φρ. βαστῶ-κρατῶ-παίρνω 'ς τὴν ἀγκαλῆ κατὰ παρά-
λειψιν τοῦ ἄρθρ. καὶ τῆς προθ., εἰς τὴν συνετέλεσαν αἱ φρ.
τοῦ ἐπιρρ. ἀγκαλῆστιά, ὁ πβ.) σύννηθ. : Βαστῶ - κρατῶ
-παίρνω ἀγκαλῆ σύννηθ. Νὶ ἀντῆς ἀγκαλία (τὸ ἐπῆρε ἐν τῇ
ἀγκάλῃ) Τσακων. || Φρ. Κοιμᾶμαι ἀγκαλῆ μὲ τὸν δεῖνα
(ἐνηγκαλισμένος). Ἦσαν ἀγκαλῆ (ἐνηγκαλισμένοι) σύννηθ.
Τσακῶνει τοὺς ἀγκαλῆ (τοὺς εὐρίσκει ἐνηγκαλισμένους)
Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἰγκαλῆς ἄγκαλῆς ἐπιάσασιν τὸ' ἐπῆαν εἰς τὴν κλίνην

(γκαλῆς ἐπιάσασιν—περιέβαλον διὰ τῶν χειρῶν τὴν ὄσφυν
ἀλλήλων) Κύπρ. 3) Ἐδαφος κοῖλον καὶ χαμηλὸν εἰς
τὰς κλιτύας βουνοῦ ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 45: Τοῦ χουριού
ποῦ εἶναι 'ς τὴν ἀγκαλῆ τῆς ῥάχης. 4) Δοκὸς συσφίγ-
γουσα τὰς ψαλίδας μετὰ τῆς μεσόδμης καὶ τῆς ζώνης
τῆς στέγης Ἦπ. 5) Σιδηροῦν τεμάχιον τῆς στέγης
σχήματος Π περιβάλλον τὴν δοκὸν Προπ. (Κύζ.) 6)
Μακρὸς κλάδος λύγου ἢ κλήμα ἀμπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου
περιδένουν τὴν ἀγκαλῆδα τῶν σταχύων Κύθν. Συνών.
ἀγάλιστρο (ἰδ. ἀγκάλιστρος 1). 7) Πλήθ. τὰ ξύ-
λινα περιζώματα τῶν μεγάλων κάδων τῆς οἰνοποιίας ἢ τοῦ
κτηρίου τοῦ ἀνεμομύλου Θεσσ. (Ζαγορ.)

Πβ. ἀγκάλῃ, ἀγκάλῃα (Ι).

ἀγκαλεάζω κοιν. ἀγαλεάζω πολλαχ. ἀγκαλεάζου
βόρ. ἰδιώμ. καὶ Τσακων. ἀγαλεάζου Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.)
Ἰμβρ. κ. ἄ. ἀγκαλᾶζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀγκα-
λεάζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγκαλεάτο-τω Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀγκαλεάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγκαλᾶζω Πόντ. (Κρώμν.
Ἦφ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄγκαλεάζω Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. ἄγαλεάζω
Σέριφ. ἄγαλεάζω Σύμ. ἄγαλεάτω Σύμ. Μέσ. ἀγκα-
λεάσκομαι Πόντ. (Ἄμισ. Οἶν.) ἀγκαλεάσκομαι Πόντ. (Ἄμισ.
Κοτύωρ. Σάντ. Σαράχ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγκαλεάσκομαι Πόντ.
ἀγκαλέγομαι Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαλεᾶ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκτείνων τοὺς βραχίονας περικλείω
ἐν τῇ ἀγκάλῃ, περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζομαι κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Ἦφ.
Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τὸν ἀγκαλεάζει σφιχτὰ
καὶ τὸν βαστᾷ. Ἦ μητέρα ἀγκάλῃσε τὸ παιδί της. Πάει τὸν
ἀγκαλεάζεται καὶ τὸν φιλεῖ. Τοὺς βρῖσκει ἀγκαλεασμένους.
Περπατοῦν ἀγκαλεασμένοι. Τὰ βλέπει τὰ δὺὸ παιδάκια ἀγκα-
λεασμένα νὰ κοιμῶνται κοιν. Ἀγκαλεάσκομαι τὸ δειτρὸν
Κερασ. Εἶδα τὸν τὸ' ἐγκάλῃζεν τὴν Κύπρ. Πολεμᾷ νὰ μὲ
ἄγκαλεᾶσιν Σίφν. Ἦ κόρη ἀγκαλεάν-νιτι τοῦ πιδὶν Λιβύσσ.
Ἐγκαλεάσεν ἀτεν ἀσ' τὴ γούλαν (τὴν ἐνηγκαλίσθη ἀπὸ τὸν
λαιμὸν) Τραπ. Ἐγκαλεᾶσα τὸ μωρὸ τὸ' ἐφίλεσ' ἄ (ἐνηγκα-
λίσθη τὸ μωρὸν καὶ τὸ ἐφίλησα) Ἦφ. Ἐγκαλεᾶ τὸ μωρὸ
τὸ' ἐπέσε κα' (ἐνηγκαλίσθη τὸ μωρὸν καὶ ἐπλάγιασε) αὐτόθ.
Ἦ ὕξέ μι ἀγκαλεάστε τὰν αἰθιά σι (ὁ υἱός μου ἐνηγκαλίσθη
τὴν ἀδελφήν του) Τσακων. Ν' εἶδες εὐράνες τὸν τῶύριν σου,
εἶδες ἀγκαλεᾶνες ἀτον (ἂν ἤθελες εὐρεῖ τὸν πατέρα σου,
ἤθελες ἐναγκαλισθῇ αὐτόν) Σαράχ. || Φρ. Ἐγκαλεάσεν τὰ

πρώματα (ἔπεσε κλινήρης ἐκ νόσου) Κεραι. Πῆγι καὶ ἀγά-
σαι δὴ φτώχεια (ἐπὶ τοῦ νυμφευθέντος πτωχὴν γυναῖκα)
μῆρ. || Ἄσμ.

Ἡ θάλασσά ναι ἤσυχη, μ' ἀγέρας τὴν ταράζει,
ἡ μάνα κάνει τὰ παιδιὰ καὶ ξένος τ' ἀγκαλεῖται
Πελοπν. (Ἄργ.)

Βάλε νερό 'ς τὸ μαστραπᾶ καὶ πῆς καὶ δῶσ' κ' ἐμένα
καὶ ἀναστορήσου τοὶ καιροὺς ποῦ ἀγκαλεζόμεστα

ρήτ. β) Παθ. περιλαμβάνομαι ἐν τῇ ἀγκάλῃ Πελοπν.:
τὰ τὰ ξύλα δὲν ἀγκαλεῖται. 2) Σχηματίζω ἀγκαλί-

ς, ἀποτελῶ ἀγκάλες, ἐπὶ ξύλων, χόρτων κττ. ἐπιδε-
κτικῶν τοῦ εἰς ἀγκαλίδας χωρισμοῦ πολλαχ.: Ἀγκαλεῖται
τὰ ξύλα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Τρίκκ. κ. ἀ.)

ἀγκαλεῖται τὰ φρύγανα Ἄνδρ. Ὁ δεῖνα τὰ ἀγκαλεῖται τὰ
χερόβολα Σίφν. 3) Ἰκετεύω, παρακαλῶ Πόντ. (Κεραι.):

Ἐγκαλᾷσ' αὐτὸν νὰ μὴ ποιῇ αὐτο (τὸν παρεκάλεσα θερμῶς
νὰ μὴ τὸ κάμῃ).

β) Μεταφ. 1) Προθύμως ὑποδέχομαι τινα, ὑπο-
στηρίζω, προστατεύω Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κάρπ. Κεφαλλ.
Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἀ.: Ἦτανε φτωχὸς τοῖς τὸν ἀγκά-
λεσε Κάρπ. Ἰγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ μ' ἀγάλας! Μάδυτ.

β) Περιποιουμαι τινα Κρήτ.: Ἄσμ.

Κ' ἕνας Ἰούδας ἔγινε καὶ Ἀντίχριστος 'ς τὸν τόπο,
γὶ αὐτὸ καὶ ἡ διοίκησις τὸν εἶχε ἀγκαλεσμένο
κ' εἰς ὅλα τὰ συμβούλια πρώτονε καλεσμένο

2) Παρατεῖθω τινὰ Σέριφ.: Δὲ βορεῖ νὰ γαλεῖται κανένα.
Συνών. κατὰ φέρων. 3) Προσοικειοῦμαι, κατέχω τι

βιαίως Ἄνδρ.: Ποιὸς τὰ πῆρενε τὰ χωράφια, ποιὸς τ' ἀγά-
λεσένε, χαδάρι δὲν ἔχω Ἄνδρ.

Πβ. ἀγκαλίζω, ἀγκαλίσκω.

ἀγκαλεσθῆναι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀγκαλεσθῆναι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐνηγκαλισμένως, ἀγκαλεσθῆναι: Πάνε οἱ δυὸ ἀγκα-
λεσθῆναι. Ἐπῆα καὶ τὰ βροχὰ τὰ δυὸ ἀδερφάκια ἀγκαλεσθῆναι.

ἀγκαλεσθῆναι τό, ἀμάρτ. ἀγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κε-
ραι. Χαλδ.) ἐγκαλεσθῆναι Πόντ. (Ὁφ.) ἀγκαλεσθῆναι
Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐναγκαλισμός, περίπτυξις ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἐγκαλεσθῆναι
σ' νὰ μ' ἔτουνε! (νὰ μὴ ἦτο! Ἀρὰ μετὰ χαριεντισμοῦ
πρὸς πρόσωπον οἰκεῖον, οἶον μητρὸς πρὸς τέκνον ἢ
γυναικὸς πρὸς φίλον θέλοντα νὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτήν)
Ὁφ. Ἐγκαλεσθῆναι σ' νὰ μὴ ἴνεται! (νὰ μὴ γίνεταί! Συνών.
τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Συνών. ἀγκαλεσθῆναι.

ἀγκαλεσθῆναι τό, κοιν. ἀγκαλεσθῆναι πολλαχ. ἀγκά-
λεσθῆναι Πόντ. (Κεραι. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγκάλε-
σθῆναι Πόντ. (Οἶν.) ἀγκάλεσθῆναι Πόντ. (Οἶν.) ἀγκαλεσθῆναι
Πόντ. (Σάντ.) ἐγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ. κ. ἀ.)
ἀγκάλεσθῆναι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐναγκαλισμός, περίπτυξις ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Τοῦ γέροντος ἀγκαλεσθῆναι
τύφλις, μοῦτζις καὶ σαλιάσματα

Μακεδ. (Σισάν.) || Ἄσμ.

Μὰ λυερὴ ψυχομαχεῖ γὰρ νὸς αὐτοῦ ἀγκάλεσθῆναι
Νίσυρ. — Ποίημ.

Πνίγει τὸ δέντρο καὶ ὁ κισσὸς μὲ τ' ἀγκαλεσθῆναι του

ΑΒαλαωρ. 3,223 (ἔκδ. Μαρσλῆ). Συνών. ἀγκαλεσθῆναι.

ἀγκαλεσθῆναι ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀγκαλεσθῆναι πολλαχ.
ἀγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κεραι. Σάντ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγκαλεσθῆναι.

Ἐνηγκαλισμένως ἔνθ' ἄν.: Κοιμῶνται-κάθονται-περπα-
τοῦν ἀγκαλεσθῆναι σύνθηθ. Μπαλεύομε ἀγκαλεσθῆναι (ἀγωνιζό-
μεθα ἐν πάλῃ δι' ἐναγκαλισμοῦ) Τῆν. || Ἄσμ.

Νὰ τὸν φιλήσω ἀγκαλεσθῆναι 'ς τὰ μάτια καὶ 'ς τὸ στόμα
ΚΚρυστάλλ. 1,233 (ἔκδ. 1912).

ἀγκαλεσθῆναι ἐπίθ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κύπρ.
κ. ἀ. ἀγκαλεσθῆναι Ἄνδρ. Κρήτ. κ. ἀ. ἀγκαλεσθῆναι Πόντ.
(Κεραι. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλεσθῆναι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μετὰ τινος ἄλλου ἐνηγκαλισμένος Ἄνδρ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Κεραι. Σάντ.) κ. ἀ.:
Τὰ βρήκαμε ἀγκαλεσθῆναι τὰ παιδάκια Κάρπ. Ἐρχονται ἀγκα-
λεστοὶ Κύπρ. Ἐπηγαῖναν ἀγκαλεστοὶ τὸ ἔτραγονδοῦσαν
αὐτόθ. Περιπατοῦσαμε ἀγκαλεστοὶ Ἄνδρ. || Ἄσμ.

Ἀγκαλεστοὶ ἀποθάνασιν τέκνα μὲ τοὶς μαννάδες

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Οὐς., χορὸς καθ' ὃν
οἱ χορευταὶ συμπλέκουν τὰς χεῖρας ὑπὲρ τοὺς ὤμους τῶν
ἐχόντων περιττὸν ἀριθμὸν χορευτῶν Κρήτ.

ἀγκάλεσθῆναι ἐπίθ. Κυκλ. ἀγκάλεσθῆναι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγκαλεσθῆναι < ἀγκαλεσθῆναι προσ-
λαβόντος τοῦ ἀρκτικοῦ α σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβι-
βασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐνηγκαλίσθη τις Πόντ.
(Τραπ.) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐναγκαλισθῆναι Κυκλ.: Φρ. Πέθανε
ἀγκάλεσθῆναι (πρὶν νυμφευθῆναι).

ἀγκάλεσθῆναι τό, ἐγκάλεσθῆναι Πόντ. (Κεραι. Χαλδ. κ. ἀ.)
ἐγκάλεσθῆναι Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀγκάλεσθῆναι Πόντ. (Κολων.
Ὁφ.) ἀγκάλεσθῆναι Κύπρ. Πόντ. (Κεραι. Κοτύωρ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγκάλεσθῆναι Κύπρ. ἀγκάλεσθῆναι Κυδων.
ἀγκάλεσθῆναι Σύμ. κ. ἀ. ἀγκάλεσθῆναι Λυκ. (Λιβύς.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλεσθῆναι. Τὸ σ τοῦ τύπ. ἀγκάλεσθῆναι
ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ἀγκάλεσθῆναι, τὸ δὲ ε τοῦ ἐγκάλεσθῆναι ἐκ
τῶν παρωχημένων χρόν. ἐγκάλεσθῆναι, ἐγκάλεσθῆναι.

Καταγγελία, καταμήνυσις, ἀγωγή συνήθως ἐπὶ δικαστη-
ρίου ἔνθ' ἄν.: Ὁ,τι τοῦ πῆς εὐτὺς βουρᾶ 'ς σ' ἀγκάλεσθῆναι
(βουρᾶ = τρέχει) Κύπρ. Ἐπῆγεν 'ς σ' ἀγκάλεσθῆναι (ἐπῆγε
νὰ κάμῃ μήνυσιν εἰς τὸ δικαστήριον) Κεραι. Χαλδ. κ. ἀ.
Ἐν εἶναι εἰς τὸν νοῦν του, γιὰτὶ ἔχει ἀγκάλεσθῆναι Σύμ. || Φρ.
Ἐβαλέν του ἀγκάλεσθῆναι 'ς τὸν Θεόν (τὸν κατηράσθη καὶ
τὸν ἄφησεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ) Κύπρ. || Ἄσμ.

Τῆς χήρας τ' ἀναστένασθῆναι τῶν τ' ἀρφανοῦ τὸ κλάμα
εἰς τὸν Θεὸν ἀνέβησαν τὸ ἀγκάλεσθῆναι ἐκάμαν

αὐτόθ. Συνών. ἀγκαλεσθῆναι, ἀγκάλεσθῆναι (II).

ἀγκαλεσθῆναι ὁ, Κύπρ. ἐγκαλεσθῆναι Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλεσθῆναι.

Ὁ ἐνάγων εἰς δίκην, κατήγορος. Συνών. ἀγκάλεσθῆναι
χτέας.

ἀγκαλεσθῆναι ὁ, Πόντ. (Κεραι. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ. ἀ.) ἐγκαλεσθῆναι Πόντ. (Κεραι.) ἀγκαλεσθῆναι τό,
Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλεσθῆναι.

